

B. SOBRE L'ESTAT ACTUAL DE LA NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

L'Institut d'Estudis Catalans, reunit en Ple extraordinari per a tractar de la situació actual de la llengua catalana i especialment del seu procés de normalització, acorda de fer les següents manifestacions:

1. Segons l'article 2, paràgraf *a*, dels Estatuts, una de les finalitats de l'Institut és «tenir cura de l'estudi de la llengua, establir-ne la normativa i vetllar perquè el seu procés de normalització sigui coherent arreu del seu àmbit lingüístic».

2. L'IEC comparteix amb d'altres institucions —en primer lloc, amb les universitats dels Països Catalans— l'objectiu de promoure la recerca científica sobre la llengua catalana i cal esperar una col·laboració fructífera en aquest terreny.

3. El procés d'establiment de la normativa és previ i bàsic en relació amb el procés de normalització. La normativa del català, de caràcter compositiu —és a dir, que és el resultat de la participació de tots els grans dialectes en la formació de la llengua comuna—, ha estat duta a terme en el passat per l'IEC, i els seus Estatuts li atribueixen la competència exclusiva en aquesta tasca. L'Institut l'assumeix plenament i inequívocament. La normalització cal que tingui en compte aquest caràcter participatiu de la normativa, fonamental per al manteniment de la unitat de la llengua. L'IEC, única corporació cultural que, com reconeix el Reial decret del 26 de novembre de 1976 i tradicionalment ha reconegut la col·lectivitat lingüística, té un àmbit d'actuació de tot l'espai catalanoparlant, intensifica la seva preocupació pel caràcter participatiu de la normativa i insisteix que tot atac a aquesta participació és un perill per a la unitat de la llengua.

4. En exercici de la tercera missió que li atribueix l'article 2.a dels Estatuts —vetllar per la coherència del procés de normalització a tot l'àmbit lingüístic—, l'IEC expressa la seva preocupació per la situació global de la llengua i la comunitat catalanes. Tot i les millores aconseguides d'ençà de la recuperació de les institucions autonòmiques i, concretament, d'ençà de l'aprovació de les lleis de normalització lingüística, la gravetat de la situació se'ns fa evident quan considerem:

— L'estat crític de la llengua en zones clau del territori —com ara Perpinyà, Alacant i Elx, la ciutat de València o l'Alguer—, on el procés de substitució lingüística sembla a punt de consumir-se, i les dificultats objectives amb què es troba el procés de recuperació en altres indrets, com el Barcelonès, el Baix Llobregat, Castelló de la Plana o Palma.

— Les deficiències en l'aplicació de les lleis de normalització, més grans encara que la persistent absència de coordinació i cooperació entre els diversos governs autonòmics en matèria de política lingüística.

— La impossibilitat tècnica d'avaluar els resultats d'una planificació lingüística caracteritzada per l'absència d'una formulació explícita quant als objectius generals i parcials.

No totes aquestes mancances són imputables a la interposició de l'Administració central en els afers de les comunitats autònomes ni a les limitacions constitucionals i estatutàries, factors que, tanmateix, incideixen també negativament en el procés de normalització.

5. L'IEC, malgrat tot, creu en la possibilitat d'actuar políticament i socialment sobre la realitat actual i, en aquest sentit, vol remarcar que:

— Convé que els catalanoparlants prenguin consciència explícita d'ésser els autèntics protagonistes i, doncs, responsables de la consistència de la comunitat lingüística, i coneguin i exerceixin activament llurs drets lingüístics, especialment el d'usar la llengua catalana i ser-hi correspostos en les relacions orals o escrites en tota mena d'organismes, tant públics com privats. Així mateix, convé que sàpiguen que la llei els empara i que denunciïn els casos en què aquests drets no siguin respectats.

— Correlativament, cal que els poders públics garanteixin l'exercici i l'empara d'aquests drets amb mesures que comprometin els organismes públics i privats a adaptar-se a l'ús del català en les seves relacions amb els ciutadans.

En conseqüència, gosa suggerir a les autoritats competents que vulguin prendre les mesures oportunes a fi de donar resposta a les següents necessitats peremptòries:

— Aprofitar al màxim les vies obertes per la legislació vigent, a fi que ningú no pugui dubtar de la voluntat política dels governs autonòmics en aquest terreny.

— Desenvolupar amb tota la seva potencialitat el concepte de llengua pròpia entesa com a única llengua territorial.

— Coordinar les polítiques lingüístiques dels diversos governs autonòmics i establir una cooperació sòlida i duradora en aquest camp, a fi d'assolir una unitat d'acció a què mai no hauria d'haver-se renunciat, únic camí veritable cap a un procés de normalització coherent que garanteixi no solament la unitat lingüística irrenunciable, sinó també la cohesió i integritat de la comunitat lingüística.

— Aconseguir un espai comunicatiu conjunt per a tot el territori de llengua catalana, que abasti tots els mitjans de comunicació, com a part dels acords de cooperació cultural suara esmentats.

— Regular i incentivar amb tots els recursos administratius possibles l'ús social del català, en especial en l'àmbit socioeconòmic (laboral, empresarial, comercial, etc.), a fi de garantir que la llengua catalana recuperi un dels àmbits essencials de la vida i l'activitat quotidianes, en gran mesura independent de la vida i l'activitat administratives.

— Imaginar, programar i dur a terme totes aquelles mesures concretes que afavoreixin l'acompliment de les necessitats suara exposades dins el marc legal vigent, sense, però, excloure'n la modificació, ja sigui mitjançant el seu desplegament, mitjançant la modificació de les lleis de normalització, mitjançant l'elaboració de lleis complementàries o, si cal, mitjançant la modificació del marc constitucional i estatutari. El manteniment del marc jurídic no pot considerar-se com un objectiu en ell mateix, sobretot quan de la seva alteració pot resultar-ne una millora per al conjunt de la col·lectivitat.

D'altra banda, és oportú de recordar que moltes de les resolucions del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana continuen essent vàlides i esperen encara la voluntat política de dur-les a la pràctica; les forces cíviques que van mobilitzar-se al seu entorn no s'haurien de veure decebudes per aquells mateixos que les van acomboiar.

Cal tenir present, en tot cas, que la normalització del català ha de formar part d'un projecte col·lectiu molt més ampli, que compregui tots els aspectes de la vida cultural, econòmica i social, ja que no és imaginable que puguem compaginar les aspiracions a la preponderància social del català amb posicions que acceptin la subordinació política, econòmica i cultural.

No s'ha d'oblidar tampoc la responsabilitat de l'Estat en l'establiment efectiu d'una concepció igualitària de la pluralitat lingüística i cultural mitjançant l'adopció de mesures concretes (polítiques, administratives i financeres) orientades a garantir el respecte i la reciprocitat entre les llengües no tan sols en els seus respectius territoris sinó també en els òrgans generals de l'Estat i pel que fa a la seva projecció en els àmbits estatal i internacional.

Finalment, no hi ha dubte que cal tenir present, com a marc de referència, el procés d'unificació europea i que cal propugnar-hi un ordre lingüístic que permeti el desenvolupament igualitari de la nostra comunitat amb un *status* equivalent al de les altres llengües oficials europees.